

എം. കൃഷ്ണൻനായർ

സാഹിത്യവാദപഥം

കേരള സർക്കാരിന്റെ ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ ഒരുത്തനു പത്തുലക്ഷം രൂപ ഒന്നാം സമ്മാനമായി കിട്ടിയെന്നു വിചാരിക്കൂ. അയാൾക്കു പിന്നെ ഇരിക്കപ്പെടുത്തി കാണില്ല. സകല ബാങ്ക് മാനേജർമാരും അയാളുടെ വിട്ടിലെത്തും. എന്റെ ബാങ്കിൽ പണമിടണേ എന്ന് ഓരോരുത്തരും അപേക്ഷിക്കും. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഒരു ഭാഗ്യം വന്നാൽ ആളുകൾ എങ്ങനെ ഉപദ്രവിച്ചു മെന്ന് അറിയണമെങ്കിൽ സ്റ്റൈറൈറ്റ്ബക്കിന്റെ മുത്തം എന്ന ചെറിയ നോവൽ വായിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി. കിനോയ്ക്കു മുത്തു കിട്ടിയപ്പോൾ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ആളുകളും അയാളിൽ തൽപരനായി. പാതിരി അയാളുടെ വിട്ടിലെത്തി. കിനോയുടെ കുഞ്ഞിനെ ചികിത്സിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഡോക്ടർ പുത്തോട്ടക്കാരനുമായി അവിടെ ചെന്നു. രാത്രിയായപ്പോൾ മുത്തു മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടു പോകാൻ ചിലർ ഭവനഭേദന നടത്തി. പൊട്ടുന്നതവേ സമ്പത്തുണ്ടാകുന്ന ത് ആപത്താണ്. ആ ചിന്ത ഇരിക്കട്ടെ. ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ കിട്ടുന്ന പത്തു ലക്ഷം രൂപയ്ക്ക് വിലയുണ്ടോ? ധീരനും തളർന്നു വരുന്നവന് നമ്മൾ മനസ്സിലാത്തു കൊടുക്കുന്ന അഞ്ചു രൂപയ്ക്കാണ് കൂടുതൽ വില. ആ ചെറിയ തുകയ്ക്കുള്ള മഹനീയത ഷോഡതിയിലെ പത്തു ലക്ഷത്തിനില്ല. ധനത്തെ വിട്ട് മറ്റൊരു മണ്ഡലത്തിലേക്കു വരാം. പൂജപ്പുരയിൽ സെൻട്രൽ ജയിലുണ്ട്. വൻമതിലിനകത്ത് എത്രയെത്ര കെട്ടിടങ്ങൾ! മതിലിനു വെളിയിൽ, റോഡിനരികിൽ ഒരു പ്രാഥമിക വിദ്യാലയമുണ്ട്. എതിനാണ് മഹനീയത? സംശയമില്ല. വിദ്യാലയത്തിനു തന്നെ. മഹത്തം ഗുണത്തെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്; അളവിനെല്ലു കട്ടയെത്തിൽ ചെറിയാൻ മാപ്പിളയുടെ യേശുവിജയം.

മഹാകാവ്യമാണ്; ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'പഞ്ചഭൂതാഭിയുക്തമെൻ ഗാത്രം...' എന്നു തുടങ്ങുന്ന കാവ്യം കൊച്ചു ഭാവഗീതം മാത്രം പക്ഷേ മഹനീയത ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഭാവഗീതത്തിനാണ്; മഹാകാവ്യത്തിനല്ല. സാഹിത്യകൃതികളുടെ വൈപുല്യം കണ്ട് കണ്ണഞ്ചി ചിലർ 'മഹനീയം, മഹനീയം' എന്ന് അദ്ഭുതം കുററാറുണ്ട്. തെറ്റാണ് അതെന്നു പറയാനുള്ളൂ.

സത്യദർശനം

സത്യത്തിന്റെ തുഖത്തു നോക്കാൻ പേടിയുള്ളപ്പോഴാണ് തെറ്റു ചെയ്യുന്നത്. പതിനേഴാം തീയതിയാണ് ഇതെഴുതുന്നത്. ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം ഓട്ടോറിക്സ് കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഒരു രോഗിക്കുള്ള മരുന്നു പെട്ടെന്ന് എത്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നു എനിക്കു്. മുക്കാൽ മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. ഉത്കണ്ഠയോടെ നാലുചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ ദുരൈനിന്ന് ഒരു ഓട്ടോറിക്സ് വരുന്നു. അതിനടുത്തേക്കു ഓടി. എതിരുവശത്തുനിന്നു രണ്ടു കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഓടുന്നുണ്ട്. അവർ അതിൽ കോതിരിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഓട്ടത്തിന്റെ വേഗം കൂട്ടി. വാഹനത്തിൽ കയറി ഇരിപ്പായി. ആ സമയം കൊണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അച്ഛനമ്മമാരും അതിനടുത്തെത്തി. ഡ്രൈവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു: "അവരാണ് ആദ്യം കൈകാണിച്ചത്. ഇറങ്ങിയാട്ടെ." സാദൃശ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ. അപ്പോൾ അവരോടു ഡ്രൈവർ അനുവാദം ചോദിച്ചു: "കൊണ്ടു പോകട്ടോ?" ഞാൻ ഏറ്റു കണ്ണിട്ട് 'അവരെ ഒന്നു നോക്കി. മാനുതയുള്ള അവർ രണ്ടുപേരും പുഞ്ചിരി തൂകി നില്ക്കുകയാണ്. 'പോകൂ' എന്ന് പുരുഷൻ സൗമ്യമായി പറഞ്ഞു. ഓട്ടോറിക്സ് നിങ്ങി. എന്റെ ഉള്ളു പിടഞ്ഞു.

ഞാനെന്നൊരു സംസ്കാരഹീനൻ എന്ന തോന്നലായിരുന്നു എനിക്കു്. അപ്പോഴേക്കും അര ഫർലോങ്ങോളം വണ്ടി പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "നിറുത്തു. ഞാനിറങ്ങാം. അവരെ കൊണ്ടുപോകൂ" എന്നായി ഞാൻ ഡ്രൈവറോടു്. ഭ്രാന്തുണ്ടോ എന്ന മട്ടിൽ അയാളെന്നെ നോക്കി. ഓട്ടോറിക്സ് വിട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ആ കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ മുഖങ്ങളിലേക്കു നോക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. നോക്കിയെങ്കിൽ സത്യത്തിന്റേതായ മുഖങ്ങൾ കണ്ടു ക്രൂരനായ ഞാൻ തെട്ടിപ്പോയെന്നെ. അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട സൗധങ്ങൾ കാണാൻ അച്ഛനമ്മമാരോടു വന്നവരാണ്. ആ പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾ. അവരുടെ നൈരാശ്യവും വിഷാദവും ആ മുഖങ്ങളിൽ ഞാൻ ദർശിക്കുമായിരുന്നു. ഞാൻ ചെയ്ത തെറ്റു് ഇതെഴുതുമ്പോഴും എന്ന് വേദനിപ്പിക്കുന്നു. ഒട്ടും ക്ഷോഭിക്കാതെ മനഃപാസം പൊഴിച്ചുനിന്ന ആ പുരുഷനും സ്ത്രീയും സംസ്കാരമെന്നാൽ എന്താണെന്ന് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. അവർ ഇതു വായിക്കുകയില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും ആ നാലു പേരോടും ഞാൻ മാപ്പു പറയട്ടെ. സത്യത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാൻ പേടിയാണ് സാഹിത്യകാരൻമാർക്കും. മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ "ഭവനഭേദനം" എന്ന സാങ്കല്പികമായ കഥയോ യഥാർത്ഥമായ വിവരണമോ എഴുതിയ ഐ.കെ.കെ. എമ്മിനും ഭയംതന്നെ. ഭയമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ചവറൊടുത്ത് അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മുൻപിൽ വയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. കഥ പറയുന്ന ആളിന്റെ വിട്ടിൽനിന്ന് ആരേണങ്ങളും മറ്റും മോഷണം പോയി. വൈകുന്നേരം ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനും കുഞ്ഞിനോടൊത്ത് അവിടെനില്ക്കുന്നതു പലരും കണ്ടു. ഒരു പെൺകുട്ടി പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ പോയി കള്ളികളുടെ ഫോട്ടോ നോക്കി ഒരുത്തിയെ

കൊണ്ടിട്ടു കൊടുത്തു. അവളെ സ്കൂൾ ചെയ്യാൻ പൊലീസ് തയ്യാറെടുപ്പോടെ ഗൃഹനായിക പറയുന്നു. "വിടെ വൈകുന്നേരം വന്നതു ബസ് യൂ ഓളാണെന്ന്". ഐ.കെ.കെ.എം. ഈ വിവരണമെഴുതിയിട്ട് ഒരുതവണ വായിച്ചു നോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു തന്റെ രചന തികച്ചും വിലകെട്ടതാണെന്ന്. എന്തു ചെയ്യാം? സത്യത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാൻ പേടിയാണ് പലർക്കും. പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ടു പ്രയോജനവുമില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളെ തോലുപിച്ചു വാഹനത്തിൽ കയറ്റി വൻ സംസ്കാരശൂന്യൻ തന്നെ. "വേനദേവനും" കൊണ്ടു വായനക്കാരെ മുഷിപ്പിക്കുന്ന ആരും അനാദരണിയനും.

* * *

കാരുണ്യം, ലജ്ജ, മറുതള്ളവരെക്കുറിച്ചു പരിഗണന, തെറ്റും ശരിയും എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഇവയില്ലാത്ത മനുഷ്യനിലും ഈ അംശങ്ങളെ വ്യക്തി വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ അഗ്നിനാളം പോലെ, നിരൂപപോലെ അവന്റെ പുരോഗതി ഉയർന്നുവരും. - മെൻഷിയസ് (Mencius)

എൻ. കുഞ്ചൻപിള്ള

അഗ്നിനാളം പോലെ, നിരൂപപോലെ സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന് അനുവാചകന് പ്രയോജനമരുളിയ ആളാണ് എൻ. കുഞ്ചൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന് എഴുപതു വയസ്സു തികയുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കലാകാമുദി പ്രത്യേകമായ ഫീച്ചർ തയ്യാറാക്കി പ്രസാധനം ചെയ്തത് ഉചിതമായി.

"പ്രതിപാത്രം ഭാഷണദേവം" എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതോടെ കുഞ്ചൻപിള്ളപ്പാർ കേരളത്തിലെ അചിതീയനായ നിരൂപകനായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സവിശേഷത അതിന്റെ സത്യാത്മകത തന്നെ. എന്നു പറഞ്ഞാലോ? സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ നോവലുകളിൽ കാണുന്നതു മാത്രമേ കുഞ്ചൻപിള്ളപ്പാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുള്ളൂ. പടിഞ്ഞാറൻ ദേശത്തെ സ്ത്രീകൾ ചിലസം, സിമിയോട്ടിക്സ് ഇവയെ അവലംബിച്ച് ഇവിടത്തെ ചില ചോദ്യങ്ങളുടെ രചനകളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നവർ പലരുമുണ്ട്. അവർ പറയുന്നതൊക്കെ ഈ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ രചനകളിൽ ഇല്ല. പടിഞ്ഞാറൻ നിരൂപകർ സ്ത്രീകൾ ചിലസത്തിന്റെയും സിമിയോട്ടിക്സിന്റെയും തത്ത്വങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ചില രചനകളെക്കുറിച്ച് എഴുതുമ്പോൾ അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന രചനകൾക്കു 'ഡെൻസിറ്റി' എന്ന ഗുണമുണ്ടെന്നു നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആ ഡെൻസിറ്റി - ധ്വനനശക്തി - ഇവിടത്തെ കൊച്ചു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ രചനകൾക്കില്ല. എങ്കിലും പുതുമയ്ക്കു

ഇവിടത്തെ കൊച്ചു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ രചനകൾക്ക് ഡെൻസിറ്റിയില്ല. എങ്കിലും പതുക്കെ വേണ്ടി, തങ്ങൾ പണ്ഡിതരാണെന്നു വരുത്താൻ വേണ്ടി അവർ രചനകളിൽ ഇല്ലാത്തത് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. വിവരമില്ലാത്ത കവി ആളുകൾ 'ഹാ ഹാ എന്തൊരു ജല നിരൂപണം' എന്നു ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവരുടെ യൊക്കെ ആശാട്ടി അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിയായ സുസൻ സൊൻ ടാഗ് ആണ്. അവരുടെ പ്രധാനദോഷം ചിന്തകളെ റബ്ബർ പോലെ വലിച്ചു നീട്ടുന്നുവെന്നതാണ്.

വേണ്ടി, തങ്ങൾ പണ്ഡിതരാണെന്നു വരുത്താൻ വേണ്ടി അവർ രചനകളിൽ ഇല്ലാത്തത് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. വിവരമില്ലാത്ത കുറെയാളുകൾ "ഹാ, ഹാ എന്തൊരു ജല നിരൂപണം" എന്നു ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവരുടെ യൊക്കെ ആശാട്ടി അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിയായ സുസൻ സൊൻ ടാഗാണ്. അവരുടെ പ്രധാന ദോഷം ചിന്തകളെ റബ്ബർ പോലെ വലിച്ചു നീട്ടുന്നു എന്നതാണ്. ബതായിയുടെ Story of the Eye എന്ന നോവലിന്റെ അവതരികയായി എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള അവരുടെ പ്രബന്ധം ഇതിന് ഉദാഹരണമത്രെ. ചിന്തകളെ വലിച്ചു നീട്ടു

മ്പോൾ അവ അസത്യപൂർണ്ണങ്ങളാകും. സൊൻ ടാഗ് ഛായാഗ്രഹണത്തെക്കുറിച്ചെഴുതിയ പുസ്തകത്തിനും ഈ ന്യൂനതയുണ്ട്. ബർട്രേഡ് റസ്സലിന്റെയോ അൽഡസ് ഹക്സ്ലിയുടെയോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കും. സത്യം സത്യമായി പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു കണ്ടു നമ്മൾ ആഹ്ലാദിക്കും. എൻ. കുഞ്ചൻപിള്ള സ്ത്രീകൾ ചിലസത്തിന്റെയും സിമിയോട്ടിക്സിന്റെയും ആശ്രയിക്കാതെ സത്യം പറയുന്നു. ഈ നിരൂപകന് എന്റെ വിനയം കലർന്ന അഭിവാദനം.

* * *

എന്തൊരു വിചിത്രമായ ആശയസന്നിപാത! മുകളിലത്തെ ഖണ്ഡിക എഴുതിയിട്ട് ഒരു ദിവസത്തിലധികമായി. ഇന്നു വൈകുന്നേരം തിരുവനന്തപുരത്തെ മോവേൺ ബുക്ക് സിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്ന ഒരു പുസ്തകം തുറന്നു നോക്കി. അമേരിക്കൻ നോവലെഴുത്തുകാരൻ Gore Vidal ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായി അതിൽ കാണുന്നു:- Susan Sontag certainly is as bad a writer as I've ever read... and a fifth-rate mind... I would say she was monstrously over-rated.

ആവർത്തനം വയ്ക്കുക

ടോംസ്റ്റോറിയിൽ ഏതോ പ്രമേയം നോവൽ വായിക്കുകയായിരുന്നു. അതിലൊരിടത്ത് താറാവിനെ പൊരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായ മണത്തെ പുറങ്ങളോളം ദീർഘമായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. അതു വായിച്ചിട്ട് ടോംസ്റ്റോറിയിൽ പറഞ്ഞു:- "വർണ്ണനയുടെ ഒടുവിലെത്തുമ്പോൾ നമ്മളും മണമറിയാതെ നമ്മുടെ സത്യം തന്നെ പക്വതയോടെ മനസ്സിൽ ഏൽക്കുകയും പതിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെല്ലാം ഹൈന്ദവ സാഹിത്യം എങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു ഹോമർ സ്വപ്നമാക്കുന്ന ഭാഗം ഓർമ്മയുണ്ടോ? ഇതാ ഈ ലളിതങ്ങളായ വാക്കുകൾ മാത്രം:- "When Helen walked in, at the sight of her beauty old men rose to their feet..." കണ്ണോ വായോ ചുണ്ടോ വർണ്ണിക്കേണ്ടതില്ല. ഓരോ ആളിനും ഹൈന്ദവനെക്കുറിച്ച് ഇഷ്ടം ഉപാലെ വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ വ്യാധിമന്മാരെപ്പോലും എഴുന്നേല്പിക്കുന്ന ഹൈന്ദവ സാഹിത്യം എല്ലാവരെയും ആകർഷിക്കുന്നു."

ടോംസ്റ്റോറിയിൽ പറഞ്ഞ ഈ സാരസംഗ്രഹവും നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർ മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽ പുലാതം മുഹമ്മദിന്റെ "പുക്കാലം" പോലുള്ള ചെറുകഥകൾ ഉണ്ടാകില്ലായിരുന്നു. (എക്സ് പ്രസ്സ് വാരിക) വർഷത്തിലൊരിക്കൽ അഞ്ചുക്കുറുപ്പായിരം രാജ്യത്ത് നിന്നുവരും അപ്പോൾ സുഹൃദ്ബിന്ദു ആഹ്ലാദം അത്ഭുതം വന്നപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു ഇനി പോകേണ്ടതില്ലെന്ന്. അതോടെ അവർക്കു പാരവശ്യം. ആഹ്ലാദമായിരിക്കാം. നിന്ദാദൃശ്യമാകാം. ഇതാണ് പുക്കാലം.

ഉറക്കോഴ്ചയെന്ന മിന്നൽപ്പിണർ പൊടുന്നനവേ വന്നു വിഴുമ്പോരും ജീവിത സംഭവങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന തിളക്കമാണ് കഥ കൾക്കുകലാത്മകത നല്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ പല തവണ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും അത് ആവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

* * *

പ്രഖ്യാതനായ ഒരഭിനേതാവ് പല തരത്തിലുള്ള ലൈംഗിക വേഴ്ച നടത്തിയിട്ടു മിണ്ടാതിരുന്നു. കീർത്തിയാർജ്ജിച്ച മറ്റൊരാളിനേക്കാൾ അതേ കൃത്യം ചെയ്തിട്ട് കാണുന്നവരോടൊക്കെ അതു പറഞ്ഞു നടന്നു. എന്റെ പരിചയക്കാരനായിരുന്ന കവി (മരിച്ചു പോയി) ഒരു വേഴ്ചയും നടത്താതെ സകല സുന്ദരികളെയും പ്രാപിച്ചുവെന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചു. ആദ്യത്തെ യാത്ര മാനുസ്മൃതി; എങ്കിലും അമാന്യനുമല്ല. രണ്ടാമത്തെ യാത്ര തികഞ്ഞ അമാന്യൻ. മൂന്നാമത്തെ യാത്ര - കവി - അമാന്യനും ഹിപ്തകീറനും. കഥാകാരനാകാൻ ശ്രമിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടു നിലപ്താക്കുന്ന ആരും ഈ മൂന്നാമത്തെ കൂട്ടുകാരനാണ്.

ഓർഗനൈസ്ഡ് കറപ്ഷൻ

വിവിധഘടകങ്ങൾ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ടു ഭംഗിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അഴിമതിയാണ് ഭാരതത്തിലെവിടെയും ഉള്ളത്. നാഗപ്പുരിൽ നിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വരാൻ ഞാൻ ടിക്കറ്റ് ബുക്ക് ചെയ്തു. മദ്രാസിൽനിന്നുള്ള ബർത്തിന് റിസർവേഷനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ബർത്തിലെ നും ടെലിഗ്രാം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അറിയിച്ചു. ബർത്ത് കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ രണ്ടു ദിവസം എനിക്കു പരിചയമൊട്ടുമില്ലാത്ത മദ്രാസിൽ താമസിച്ചു. ഓരോ ദിവസവും മൂന്നും നാലും തവണ അന്വേഷിക്കും. മറുപടി 'ഇല്ല' എന്നാണെങ്കിൽ സഹിക്കാമായിരുന്നു. ആദ്യനാളിൽ തമിഴിലെന്തെങ്കിലും പറയും. ഗതാഗതമില്ലാതെ പലരെയും ഫോണിൽ വിളിച്ചു നോക്കി; അടുർദാസി, ഫോക്ടർ എസ്.കെ.നായർ, കെ.ജി. മേനോൻ ഇങ്ങനെ പലരെയും. ആരെയും ടെലിഫോണിൽ കിട്ടിയില്ല എന്റെ വൈഷമ്യം കണ്ട് ഹോട്ടലിലെ ഒരു മലയാളിപ്പയ്യൻ 'ഇരുപതു രൂപ തരണം സാർ. ടിക്കറ്റ് ഞാൻ വാങ്ങിത്തരാം.' എന്നു പറഞ്ഞു. രൂപ കൊടുത്തു. ബർത്ത് റിസർവേഷൻ അനായാസമായി ലഭിച്ചു. ഈ ഇരുപതു രൂപയുടെ പങ്ക് ടിക്കറ്റ് തന്നയാളിനും വേറെ പലർക്കും ചെല്ലും. അതാണ് സംഘടിതമായ അഴിമതി! എന്നു

മുൻപ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. വേറെരികിൽ നാഗപ്പുരിൽ നിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തെ ഞാൻ എന്താണ് അന്വേഷിച്ചു രൂപയോളം നല്കേണ്ടിവന്നു എന്നിടം. അന്ന് ശരിയായ രീതിയിൽ വേക്കുലി നൂററമ്പത് രൂപയായിരുന്നു. എന്റെ കൈയിൽ നിന്നു വാങ്ങിയ അന്വേഷിച്ച രൂപയുടെ പങ്ക് പല ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർക്കും സ്പെഷൽ മാസ്റ്റർമാർക്കും കിട്ടിയിരിക്കും. അതിഭയങ്കരമായ കറപ്ഷനാണ് എന്തും. പണം ഇതുപോലെ ഞാൻ കൊടുത്തില്ലെന്നു വിചാരിക്കും. കൈയിലുള്ള പണമെല്ലാം തീർന്ന് ഞാൻ നാഗപ്പുരിൽ കിടന്നു തെങ്ങും. അതുപോലെയും ഞാനും കറപ്ഷനു വിധേയനായിപ്പോകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ജീവിതരീതിയായി മാറിയിരിക്കുന്ന ഈ അഴിമതിയെ കളിയാക്കുന്ന ഒരു ചെറുകഥയുണ്ട് ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ; രമേശ് ഗുപ്തയുടെ 'പൊട്ടറോ ചിപ്സും പൂവും സമ്പാദ്യവും.' (വിവേക. എ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ) ഉത്സവ സ്മലത്തു നിലപ്താക്കുന്നവരും ദുരഭിമാനനായ സുന്ദരികളെയാകെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താൻ തക്കവിധത്തിൽ തന്റെ കൈകൾക്കു നീളമുണ്ടായെങ്കിൽ എന്നഭിലക്ഷിച്ച ഒരു സ്നേഹിതനുമായിരുന്നു എനിക്കു. രമേശ് ഗുപ്തയുടെ കഥയ്ക്ക് എത്ര നീളമുള്ള കൈകളുണ്ടായാലും കലാഗന്യയെ തൊടാൻ പററില്ല. കൈയുണ്ടെങ്കിലല്ലേ അതിനു നീളം വയ്ക്കു വിരസമായ പ്രബന്ധത്തിന് കഥയുടെ കൈ വരുന്നതെങ്ങനെ? അങ്ങിങ്ങായി ഹാസ്യത്തിന്റെ ചരായ മാത്രമുള്ള ഈ ഗുപ്തകഥയെ ഉപന്യാസം കഥയായത് എങ്ങനെ തർജ്ജമക്കാരന്റെ ദുഷ്ടിയിൽ?

* * *

അന്യന്റെ പുരയിടം പിടിച്ചെടുത്താൽ വിട്ടിന്റെ മുൻപിൽ കാറ് കിടക്കും. സ്കൂട്ടറുകൾ വിലസിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷെ മനസ്സിനു സുഖം കാണില്ല. സ്വന്തം വീയർപ്പൊഴുക്കിയെടുക്കുന്ന സമ്പത്തേ സുഖം നല്കും. കലയും സാദാവിധിയായ സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ ഫലമാകണം. അല്ലാതെ അതിനെ പിടിച്ചെടുക്കരുത്. ആരെയിലും പിടിച്ചെടുത്താൽ അതു നന്നെന്നു് ഒരുത്തനും പറയുകയുമരുത്.

ജീവിതം ഉള്ളിപോലെ

വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ട്. പലപ്പോഴും വിസ്മയം പൊകുന്നു. ഇത്തവണ അതോർമ്മിച്ചു. നൊർവെയിലെ നാടക കർത്താവ് ഹെൻറിക് ഇബ്സൻ (ഇബ്സൻ എന്നാണ് നൊർവീജൻ ഭാഷയിലെ ഉച്ചാരണം) പർഗ്യത്ത് (Peer Gytt) എന്നൊരു നാടകമെഴുതി. ജീവിതത്തിന്റെ പല തലങ്ങളിലൂടെ കടന്നു താനാണെന്ന് പർഗ്യത്ത് മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് നാടകത്തിലെ പ്രമേയം. നാടകത്തിലെ അഞ്ചാമങ്കത്തിലെ അഞ്ചാം രംഗം പർ

ഗ്യത്ത് പറയുന്നു: "നിയൊരു ചിത്രം യല്ല, നീ ഒരു ഉള്ളി മാത്രം." എന്നിട്ട് ഉള്ളിയെടുത്ത് ഓരോ പോളയും അയാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ അവസ്ഥയോട് സദൃശമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പർഗ്യത്ത് കപ്പൽ ചേൽത്തിൽപെട്ട് ലൈഫ് ബോട്ടിൽ കയറി രക്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് പണ്ട്. അടിമവ്യാപാരിയും സ്വർണ്ണം കഴിച്ചെടുക്കുന്നവനുമൊക്കെ ആയിരുന്നിട്ടുണ്ട് അയാൾ. അങ്ങനെ ഓരോ ഇതളിനെയും ഓരോ ജീവിത സംഭവത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം അനേകം ഇതളുകൾ ഒരുമിച്ച് ഇളക്കിയെടുക്കുന്നു. "അവിശ്വസനീയമായ എത്ര തട്ടുകൾ! നമുക്ക് ഇതിന്റെ ഹൃദയം കണ്ടുപിടിക്കാനൊക്കുകയല്ലേ?" എന്ന് പർഗ്യത്ത് ചോദിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവിതവും ഉള്ളിപോലെ കാമ്പില്ലാത്ത, പൊള്ളയായ ഒന്നാണെന്ന തിരുമാനത്തിൽ അയാൾ എത്തുന്നു. കവിയും തത്ത്വചിന്തകനുമായ ഇബ്സനെ നമ്മൾ ഇവിടെ കാണുന്നു.

കുവാത്തവനും കുവും

മദ്യപനായ ഒരാൾ വിസർജ്ജനത്തെ വർണ്ണിച്ചു പ്രസംഗം തുടങ്ങി. മാനുസ് മാരിൽ മാനുസും സഹൃദയരിൽ സഹൃദയനുമായ എന്റെ അഭിവാന്ദ്യ സുഹൃത്ത് എസ്.എൻ. മുർത്തി എന്നോട് ചോദിച്ചു: "കുവാൻ റിയാമോ?" "അറിഞ്ഞുകൂടാ" എന്ന് എന്റെ മറുപടി. "എനിക്കറിയാം." എന്നു മുർത്തി പറഞ്ഞെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനും കുവാൻ റിഞ്ഞുകൂടണം" എനിക്കറിയാം, മുർത്തി മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ ടാഗോർ പാളിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി ആരും അടുത്തെത്തുമില്ലെന്ന ഉറപ്പുവരുത്തിയതിന് ശേഷം "കു" എന്ന് ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ കുവി. അത്രയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അന്ന് ഉറക്കം വരികില്ലായിരുന്നു. (ഹിഗ്ഗിൻബോത്തംസ് മാനേജറാണ് മുർത്തി)

പ്രശസ്തനായ നിരൂപകൻ ബ്രാൻഡർ മാത്യൂസ് ഒരു നാടകഭിനയം കാണാൻ പോയി. അടുത്ത ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻമാർ നാടകത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. മാത്യൂസ് മറുപടി നൽകി: "നാടകത്തിന് നാലങ്കമുണ്ട്. ഞാൻ നാടകകർത്താവിന്റെ അതിഥിയായിരുന്നു. ഒന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രേക്ഷകർ നിശ്ശബ്ദർ. ഞാൻ കൈയടിച്ചു. രണ്ടാമങ്കം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. പ്രേക്ഷകർ കുവി."

"പിന്നീടോ" എന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചോദ്യം. മാത്യൂസ് തുടർന്നു: "മൂന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ നാടകശാലയിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. എന്നിട്ടു തിരിച്ചെത്തി ഞാനും കുവി."

സഹൃദയത്വമാണ് രണ്ട് സന്ദർഭങ്ങളിലെയും കുവലിന് കാരണം. ജനയുഗം വാരികയിൽ അംബിക ടെലിഗ്രാമിന്റെ ഭാഷയിൽ എഴുതിയ "വഴിതെറ്റിയ യാത്രക്കാരൻ" എന്ന ചെറുകഥ ഞാൻ

അൻ ടാഗോർ ഹാളിൽ നിന്നു
പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ. മാതൃസി
നാടകശാലയിൽ നിന്ന്
പ്രായത്തിന് ശേഷം തിരിച്ചു
കൊള്ളട്ടെ.

വിശിഷ്ടമായ ഒരു ലാറി നമേരിക്കൻ നോവൽ

സി.ഐ.എയും പട്ടാളവും ചേർന്നു
കൊലപ്പെടുത്തിയ ചിലിയിലെ പ്രസിഡ
ന്റ് സാൽവാതോർ ആയേന്ദേയുടെ
(Salvador Allende 1908-73) അന്തരവളാണ്
ഇസബൽ ആയേന്ദേ. The House of the
Spirits എന്ന നോവലിന്റെ രചനയോടുകൂടി
അവർ വിശ്വവിഖ്യാതയായി ഭവിച്ചിരിക്കു
ന്നു. ലാറിനമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും
ലക്ഷക്കണക്കിന് വിറാഴിഞ്ഞ ഈ
നോവൽ അനുകരണാത്മകമാണെങ്കിലും
ആരെയും വശികരിക്കും. രചനയ്ക്ക്
അത്രമാത്രം ഊർജ്ജസ്വലതയുണ്ട്, ആർ
ജ്ജവമുണ്ട്. ഒരു ഭാഗം കേട്ടാലും:-

My grandfather died lastnight. He did not
die like a dog as he feared he would, but
peacefully in my arms. In the end, he confused
me with Clara and at times with Rosa, but he
died without pain or anguish, more lucid than
ever and happy, conslous and serene. Now he's
laid out on the sailboat of the gentle sea,
smiling and calm, while I write at the blond
wood table that belonged to my grandmother.
(page 479)

മാജിക്കൽ റീയലിസം, റീയലിസം
ഫാൻസി ഇവ കൊണ്ട് നോവലിസ്റ്റ്
രൂപം കൊടുത്ത ഈ നോവൽ ഒരു
കുടുംബപുരാണമാണ്; നാലുതലമുറക
ളുടെ പുരാണം. ഇതിൽ പ്രസിഡന്റ്
സാൽവാതോർ ആയേന്ദേയുണ്ട്, മഹാ
നായ കവി പാവ്ലോ നെറുതയുണ്ട്.
ആയേന്ദേയുടെ അറുതിവരുത്തിയ മിലി

റററി കു(Coup)വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.
പ്രസിഡന്റിന്റെ അന്ത്യം:-

Soldiers entered the building and took what
was left of the first floor. Above the din was
heard the hysterical voice of an officer
ordering them to surrender and come down
single file with their hands on their heads. The
President shook each of them by the hand. I'll
go last, he said. They never again saw him alive.
(Page 420)

മാർകേസിന്റെ പ്രശസ്തമായ നോവ
ലിലെന്നപോലെ ഈ നോവലിലും കു
ടുംബചരിത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു കൈയെ
ഴുത്ത് പ്രതി കിട്ടുന്നതായി പ്രസ്താവ
മുണ്ട്. അനുകരണം ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം
തിരുന്നില്ല. പല കഥാപാത്രങ്ങളും മാർകേ
സിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപ
ങ്ങളാണ്. ഇതൊക്കെ ന്യൂനതകളായി
പറയാമെങ്കിലും എന്തെന്നില്ലാത്ത രസമുണ്ട്.
ഈ നോവൽ വായിക്കാൻ.

കുളാരയെ എസ്തേബൻ വിവാഹം
കഴിച്ചു. മനോഹരങ്ങളായ വർജാമണങ്ങ
ളാണ് അയാൾ അവരക്ക് നൽകിയത്. ഒരു
ഷുബോക്സിൽ അവരും അത് വച്ചുപുട്ടി.
എന്നിട്ട് അത് എവിടെ വച്ചു എന്ന
കാര്യമങ്ങുമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇറലി
യിലാണ് അവർ മധുവിധു ആഘോഷിച്ചത്.
രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് അവർ കപ്പലിൽ
കയറി. യാനപാത്രത്തിന്റെ ചലനം കൊണ്ട്
കുളാര രോഗിണിയായി മാറിയെങ്കിലും
എസ്തേബന്റെ കാമത്തിന് ഒരു കുറവും
സംഭവിച്ചില്ല. അവരും നിരന്തരം ചർദ്ദി
ക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, തികൃഷ്ണമായ
ആഗ്രഹം അയാൾക്ക് മധുവിധുവിന് ശേഷം
മുന്നുമാസം കഴിഞ്ഞ് അവർ വീട്ടിലെത്തി.
കുളാര നിൽക്കുന്നത് എതിലാണെന്ന്
എസ്തേബൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. കുളാര
സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ബറബസ്സ് എന്ന
പട്ടിയുടെ ശവത്തിലാണ് അവളുടെ നിൽപ്പ്.

ഇനി നോവലിസ്റ്റിന്റെ വാക്കുകൾ
തന്നെയാവട്ടെ:- "Clara looked down and gave
a frightful cry; she was standing on the black
back of Barrabas who lay there split down the
middle, transformed into a rug. His head was
still intact and his two glass eyes stared up at
her with the helpless look that is the speciality
of taxidermists. Her husband managed to
catch her before she fell to the floor in a dead
faint." (Page 119)

ജർമ്മനിയിലും ഇറലിയിലും ജപ്പാനി
ലുമൊക്കെ 'സെൻസേഷൻ' സൃഷ്ടിച്ചി
രിക്കുന്നു ഈ നോവൽ. എന്തുകൊണ്ട്?
പേര് പറയാത്ത ഒരു രാജ്യത്തിലെ സംഭവ
ങ്ങളാണ് ആയേന്ദേ വർണ്ണിക്കുന്നത്.
അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവിടെ മാത്രം
ഉള്ളവരാണ്. എങ്കിലും നമ്മൾ ആ
സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലും കാണുന്നു. ആ
കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് നമ്മളെ
ത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. സാർവലോ
കികത, സാർവജനീനത ഈ ഗുണങ്ങളാൽ
അനുഗൃഹീതമാണ് ഈ കലാശിൽപം.
ആയേന്ദേയുടെ രണ്ടാമത്തെ നോവലും
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ
ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ എനിക്ക് കിട്ടിയില്ല.
(De Amor Y de Sombra) ആ നോവലിൽ
മാർകേസിന്റെ സ്വാധീനശക്തി കാണി
ല്ലെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇസബൽ
ആയേന്ദേ മാലിക പ്രതിഭയുള്ള എഴുത്തു
കാരിയാണല്ലോ. അവർ സ്വന്തം മാർഗ്ഗം കണ്ടു
പിടിച്ചിരിക്കുമല്ലോ.

ബി.മാധവമേനോൻ

ബി. മാധവമേനോൻ ട്രയൽ വാരിക
യിലെഴുതിയ 'പൊലീസ്' പുരാണം എന്ന
കഥയിൽ പൊലീസ് ഓഫീസറുടെയും ഭി
കരൂപവർത്തകന്റെയും മൂടുലവശങ്ങളുടെ
ചിത്രീകരണമുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ നന്മയും
തിന്മയുമുണ്ട് എന്നാവാം കഥാകാരന്റെ
വിചാരം. അതുശരിയുമാണ്. എനിക്കറി
യാവുന്ന പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ
തികഞ്ഞ മാനുഷ ഉള്ളവരാണ്. ഡയറക്ടർ
ജനറൽ എം.കെ. ജോസഫ്, ഐ.ജി. എൻ.
കൃഷ്ണൻനായർ, ഡി.ഐ.ജി. ആർ.പി.സി.
നായർ ഇവരെല്ലാം എന്നോടു സ്നേഹ
ത്തോടെയാണ് പെരുമാറുക. നിസ്സാരനായ
എന്നെക്കൊണ്ട് അവർക്കൊന്നും നേടാനില്ല.
എങ്കിലും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ
ഭംഗിയായി പെരുമാറുന്നു. കാസാൻദ
സാക്കിസിന്റെ ഒരു നോവൽ തർജ്ജമ
ചെയ്തതിനുശേഷം ചില സംശയങ്ങൾ
പരിഹരിക്കാനായി ഒരു നക്സലൈറ്റ്
എന്നെ കാണാൻ വന്നു. ആദ്യം ഞാനൊന്നു
ഞെട്ടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മര്യാദ
യോടുള്ള പെരുമാറ്റവും കലയിലുള്ള
താല്പര്യവും പാണ്ഡിത്യത്തോടുള്ള അഭി
നിവേശവും എന്നെ ആകർഷിച്ചു. എന്റെ
തിരുത്തലുകൾ അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചു.
നന്മയും തിന്മയും മനുഷ്യരിലുണ്ടെന്ന
മാധവമേനോന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് ആർ
ക്കും യോജിക്കാം.

ഇസബെൽ ആയേന്റെ

(17-ാം പേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച)